

KIL, L'ORÉAL İLE GILLETTE ARASINDA

Kıl, insanların anlıyormuş gibi yaptığı bir ayrıntıdır.

Ona hijyen derler, estetik, kimlik, kültür, ritüel derler.

Aslında yalnızca bir sınırdır — gösterdiğinle gizlediğin arasında.

Kimi onu berbere emanet eder, kimi güzellik uzmanına, kimi özerklik ve kusursuzluk vaat eden modern makinelere. Ama kıl orada durur, inatçı, biyolojik bir hatırlatma: toplumsal bir varlık olmadan önce bir hayvansın.

Yine de düşman değildir. Rahatsız eden bir dosttur, nereden geldiğini sana hatırlatan bir yol arkadaşı. Neredeyse kılcak bir dağılımı, genetik haritanın biçtiği bir rengi ve silemeyeceğin bir hikâyesi vardır. Alopesiden mustarip olanlar bile ondan yoksun değildir — onu yalnızca kimsenin kestiremeyeceği bir süreliğine yitirmişlerdir.

Ama kılı anlamak için kökene dönmen gerekir — hep dönülen yere: ilkel insana.

Onu şöyle hayal ediyorum, tarih öncesi bir kara film sahnesinde. Otlardan bir duvarın ardında iki kişi konuşuyor. Üçüncü biri geliyor ve hangisi erkek, hangisi kadın, ayırt edemiyor. Yüz yetmez. Yüz yanıltır.

Bunun üzerine kadın, kimliğinin kaderini değiştirmeye karar verir.

Nehre gider, suda kendine bakar ve bir sakal görür.

Hoşuna gitmez. Onu temsil etmez. Onu ayırt etmez.

Keskin bir taş bulur ve kılları almaya başlar, tel tel.

Kılların geç çıktığını keşfeder — bu da ona bir avantaj sağlar: ritüeli her gün yinelemesi gerekmez. Ve daha da güçlü bir şey keşfeder: erkek ona başka türlü bakar.

Fark, cazibeye dönüşür.

Fark, dile dönüşür.

Bütün kıl kültürü buradan doğar: önce simgesel, sonra toplumsal, sonra hijyenik, sonra bilimsel, sonra ideolojik.

Ta modern aşırılıklara kadar: kılın seni bakterilerden koruduğunu ve yerinde bırakılması gerektiğini söyleyenler; kabul görmek için alınması gerektiğini söyleyenler; arzulanmak için biçimlendirilmesi gerektiğini söyleyenler.

Hakikat daha yalın: kıl doğar, uzar, kıvrılır... ve kıvrıldığı noktada ölür.

Ama kök canlı kalır, inatçı, irade gücüyle bile söküp atmadığın kimi fikirler gibi.

Bir de son kural var, yalnızca hikâye anlatıcılarının bildiği kural:

bir kökü asla isyana çevirme — bir “root”u bir “riot”a.

Fark çok küçük — tek bir sesli harf.

Ama her şeyi değiştirir.

Ferdinando